

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky
a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: N. V. H., narozen X, státní příslušnost Vietnamská socialistická
republika, pobytem X,
*zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova
25, 110 00 Praha 1,*

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2019, č. j. MV-107537-5/SO-2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2019, č. j. MV-107537-5/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 6. 2019, č. j. OAM-7856-19/PP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále také „EU“), neboť k žádosti nepředložil náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 téhož zákona. Současně byla podle § 87e odst. 4 téhož zákona žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky (dále i „ČR“) 30 dnů od právní moc rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že žalovaná věc po právní stránce nesprávně posoudila, nevypořádala se s vyjádřeními žalobce, jakož i s důvody odvolání a že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce má za to, že zamítnutí jeho žádosti z důvodu nedoložení dokladu o zajištění ubytování je projevem přepjatého formalismu a porušením základních zásad činnosti správního orgánu, neboť žalobce na uvedené adrese bydlí již deset let, jde o ubytování, které vlastní jeho matka a tyto skutečnosti byly správním orgánům známy z úřední činnosti. Potvrzení o zajištění ubytování předložil do řízení o odvolání, protože byl přesvědčen, že jeho žádost je kompletní, o čemž vyrozuměl správní orgán I. stupně ve svém vyjádření ze dne 10. 6. 2019 a požádal jej o specifikaci případných jiných nedostatků jeho žádosti, a to vzhledem k tomu, že jeho žádost mohla být zamítnuta z jiných důvodů než nedoložení formalizovaného dokladu. S ohledem na okolnosti případu jsou ve věci dány důvody pro prolomení koncentrační zásady zakotvené v § 82 odst. 4 správního řádu.
3. Dále žalobce vytkl žalované, že zamítla jeho žádost bez zkoumání věcných faktorů, což je dle jeho názoru v rozporu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož mělo být řízení o žádosti žalobce zastaveno, neboť vydání usnesení o zastavení řízení má jiný procesní postup v reflexi na účastníka řízení než vydání meritorního rozhodnutí o zamítnutí žádosti, což u žalobce vyvolalo dojem, že jeho žádost je formálně v pořádku a legitimně očekával meritorní přezkum věci.
4. Nadále žalobce setrval na své námitce, že správní orgány neposoudily otázku přiměřenosti vydaných rozhodnutí, čímž porušily § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i základní zásady činnosti správních orgánů.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakovala, že žalobce byl prostřednictvím výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 24. 4. 2019 seznámen s jejími nedostatky, avšak na uvedenou výzvu nijak nereagoval. Proto nebyl důvod výzvy žalobci opakovat. Následek dle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy zamítnutí žádosti, v případě neodstranění vad žádosti spočívající v nedoložení předepsaných dokladů, má dle žalované přednost před postupem dle § 66 odst. 1 správního řádu, neboť ustanovení zákona o pobytu cizinců je ve vztahu k ustanovení správního řádu ustanovením speciálním. Doklad o zajištění ubytování navíc nesmí být dle § 87w zákona o pobytu cizinců starší 180 dní. Nejde tedy o formalismus, pokud správní orgán I. stupně žalobce vyzval k jeho

předložení. Žalovaná závěrem vyjádřila, že se vypořádala námitkou žalobce týkající se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a také otázkou uplatnění zásady koncentrace řízení. S ohledem na uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání

Dne 15. 1. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnila zástupkyně žalobce i zástupce žalované. Zástupkyně žalobce poté, co dostala slovo, přednesla ve stručném znění žalobní argumentaci obsaženou v žalobě a ve zbytku odkázala na žalobu. Zástupce žalované učinil obdobně, když se stručně vyjádřil k žalobní argumentaci žalobce a ve zbytku odkázal především na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Ve svých konečných návrzích setrvaly obě strany na svých požadavcích, tj. ze strany žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, a ze strany žalované, aby byla žaloba zamítnuta. V průběhu ústního jednání nebyly předkládány žádné nové listiny ani navrhovány žádné nové důkazy.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
8. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
9. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že žalobce dne 24. 4. 2019 podal žádost o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně však zjistil, že žádost trpí vadou spočívající v nedoložení náležitosti stanovené v § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť k ní nebyl připojen doklad o zajištění ubytování. Výzvou ze dne 24. 4. 2019 proto vyzval žalobce, aby tuto vadu odstranil, a poučil jej o způsobu, kterým tak může učinit, a současně jej upozornil na možnost zamítnutí žádosti, pokud nebude vada řádným způsobem odstraněna. Výzvu převzal zástupce žalobce téhož dne, nijak na ni však nezareagoval, po seznámení s podklady předložil své vyjádření, ale k nedostatku spočívajícím v nepředložení dokladu o zajištění ubytování se vyjádřil pouze nekonkrétně tak, že je přesvědčen, že doložil veškeré relevantní důkazy, a proto správní orgán I. stupně žalobcovu žádost rozhodnutím ze dne 11. 6. 2019, č. j. OAM-7856-19/PP-2019, zamítl podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce k žádosti nepředložil náležitost uvedenou v § 87b odst. 3 tohoto zákona. Současně dle § 87e odst. 4 stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů.
10. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul, že z požadovaných náležitostí žalobce nepředložil doklad o zajištění ubytování. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání, ke kterému mj. připojil doklad o zajištění ubytování. Uvedl, že jde o bydliště, ve kterém má zajištěné ubytování již déle než deset let, což je správnímu orgánu I. stupně z úřední činnosti známo. Současně vytkl správnímu orgánu I. stupně, že ve svém vyjádření naznačil, že jeho žádost zamítne materiálně pro neprokázání existence skutečného vztahu

s jeho družkou. Konečně žalobce vytkl neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromých a osobních poměrů.

11. Žalovaná pak napadeným rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019, č. j. MV-107537-5/SO-2019, žalobcovu odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Poukázala při tom na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 24. 4. 2019, v níž byl žalobce vyzván k doložení dokladu o zajištění ubytování, byla mu poskytnuta dostatečná lhůta a byl poučen o následcích případného neodstranění vytýkané vady žádosti. Žalovaná dále konstatovala, že rozhodnutí netrpělo žádnými dalšími vadami. S odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu pak uvedla, že nebylo možno přihlídnout k potvrzení o zajištění ubytování předloženému spolu s odvoláním, protože žalobce měl v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně dostatečný prostor pro předložení požadovaného dokladu a nemožnost jeho předložení ze spisového materiálu ani z odvolání nevyplývá. Správní orgány neměly podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v daném případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Závěrem žalovaná konstatovala, že postup správního orgánu I. stupně odpovídal i mezinárodním smlouvám a směrnicí č. 2004/38/ES, neboť i z ní vyplývá, že právo občanů EU a jejich rodinných příslušníků by mělo podléhat určitým podmínkám. Výrazem této skutečnosti je i stanovení podkladů, které mohou vnitrostátní orgány požadovat.
12. Soud při vypořádání žalobních námitek vyšel z následující právní úpravy.
13. Dle § 87b odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců (citace zákona o pobytu cizinců uváděné v tomto rozsudku odrážejí jeho znění v době rozhodné pro projednávaný případ, není-li výslovně uvedeno jinak): *„K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit náležitosti uvedené v § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e).“*
14. Podle § 87a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců: *„K žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží doklad o zajištění ubytování na území.“*
15. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.“*
16. Dle § 87w zákona o pobytu cizinců: *„Náležitosti žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území, pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, průkazu o povolení k pobytu pro cizince nebo průkazu o povolení k trvalému pobytu nebo prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo průkazu o povolení k pobytu pro cizince nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, matričního dokladu a fotografie, pokud odpovídá skutečné podobě žadatele. Cestovní doklad a matriční doklad je cizinec povinen předložit v originále.“*
17. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl*

uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

18. Nejprve se soud zabýval tvrzenou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že pokud by byla tato vada shledána, muselo by být napadené rozhodnutí bez dalšího zrušeno. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
19. V projednávané věci je třeba především konstatovat, že tato žalobní námitka byla uplatněna zcela nekonkrétně, její naplnění shledává žalobce v tom, že se žalovaná nevypořádala s jeho vyjádřeními a důvody odvolání. Neuvedl však, s jakými konkrétními vyjádřeními či důvody odvolání se žalovaná opomněla vypořádat. Není věcí soudu, aby za žalobce jakýmkoli způsobem domýšlel jeho žalobní argumentaci, nebo snad sám vyhledával možné naplnění jeho obecných námitek. Soud se tak s ohledem na obecnost této námítky omezuje toliko na závěr, že z napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, z jakých důvodů správní orgány dospěly ke svému závěru, stejně jako je zjevné, že vyšly z obsahu žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie včetně jejích příloh. Žalobce, přestože byl prokazatelně výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 24. 4. 2019 seznámen s vadami své žádosti i se způsobem, kterým má tyto vady odstranit, tedy s tím, že nepřiložil k žádosti povinný doklad o zajištění ubytování, co tímto dokladem je, včetně stanovené lhůty 20 dní, na tuto výzvu nezareagoval a nezbytný doklad nepředložil. To bylo také důvodem pro zamítnutí jeho žádosti, což je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně evidentní. Rovněž z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů žalovaná nevyhověla žalobcovu odvolání, i to, jak se vypořádala s jeho odvolací argumentací. Vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jak je traktována v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, tedy soud v napadeném rozhodnutí neshledal, neboť není pochybením, pokud správní orgán II. stupně, ztotožňuje-li se s argumentací správního orgánu I. stupně, na tuto v přiměřené míře odkáže, nebo ji sám použije. Je třeba mít v tomto smyslu na paměti, že správní řízení tvoří z pohledu jeho soudního přezkumu jediný celek (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), přičemž zvláště tehdy, vychází-li žalovaná ze stejných podkladů jako správní orgán I. stupně, není ani překvapivé, že dospěla aplikací totožných právních norem ke stejným právním závěrům. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá žádné porušení právních předpisů, kterého by se měly správní orgány obou stupňů v průběhu správního řízení a

navazujícího odvolacího řízení dopustit a zatížit tak svá rozhodnutí vadou nezákonnosti.

20. Námitka spočívající v přepjatém formalismu ze strany správních orgánů při zamítnutí žádosti z důvodu nedoložení dokladu o zajištění ubytování je s přihlédnutím ke zjištěnému skutkovému stavu věci a dalším okolnostem případu rovněž nedůvodná. Ze správního spisu vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno dne 24. 4. 2019 podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Společně s žádostí žalobce doložil cestovní doklad, potvrzení o vedení řízení o správním vyhoštění, prohlášení žalobce a V. W. o jejich společném soužití, průkaz pojišťovny SLAVIA, žádost o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území a plnou moc pro advokáta Mgr. Petra Václavka k zastupování žalobce ve správním řízení. Téhož dne byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti spočívající v nedoložení dokladu o zajištění ubytování, kterou jeho zástupce rovněž téhož dne převzal, a současně byl řádně poučen o následcích případného neodstranění vytknuté vady ve stanovené lhůtě.
21. Při hodnocení této žalobní námítky je třeba vzít v úvahu i charakter správního řízení, ve kterém žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jde o správní řízení zahájené na žádost, v němž jsou akcentovány zásada dispoziční a projednací, jež kladou na účastníky zvýšené nároky spočívající v jejich povinnosti mimo jiné předložit správnímu orgánu všechny podklady, jichž se dovolávají. Jistěže v poměrech správního řízení nelze ani v řízení o žádosti pominout, že podle § 3 správního řádu jsou to právě správní orgány, které jsou povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; trvání správního orgánu I. stupně a žalované na tom, aby žadatel o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie předložil doklady, které jsou předepsány zákonem, však nelze považovat za přepjatý formalismus. Správní orgán I. stupně dostal svým povinností, když žalobce vyzval k odstranění vady jeho žádosti, kterou řádně označil, poučil jej o možných způsobech jejího odstranění a stanovil mu k tomu dostatečnou lhůtu. Na tuto výzvu však žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně vůbec nereagoval.
22. Předložení potřebných dokladů až v průběhu odvolacího řízení pak nelze hodnotit jinak než jako opožděné s ohledem na koncentrační zásadu zakotvenou ve shora citovaném § 82 odst. 4 správního řádu, která přispívá k procesně efektivnějšímu průběhu řízení. Vzhledem k tomu, že ani žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by bylo na místě tuto zásadu v daném případě prolomit, a pouze se omezil na lakonické sdělení svého přesvědčení, že by tomu tak mělo být „*vzhledem k okolnostem jeho konkrétního případu*“, soud dospěl k závěru, že žalovaná nijak nepochybila, pokud zcela v intencích § 82 odst. 4 správního řádu již nepřihlédla k opožděně předloženému dokladu o zajištění ubytování. I účastníci správního řízení, zejména pak řízení o žádosti, jsou zásadně povinni k jisté procesní diligenci a je na nich, aby dbali svých práv a povinností. To platí tím spíše, že v celém průběhu správního řízení byl žalobce zastoupen advokátem. K aplikaci zásady koncentrace v pobytových věcech cizinců se rovněž vyjádřil Nejvyšší správní soud, když uvedl, že se z ní v těchto věcech nepřipouštějí žádné odchylky, přičemž odkázal na svou dlouhodobě ustálenou judikaturu v obdobných věcech (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48). Postup žalované tedy jistě nelze považovat za přepjatě formální, nebo kladoucí na žalobce nepřiměřená břemena. V tomto směru je nutno zopakovat, že žalobce byl o vadě své žádosti vyrozuměn již téhož dne, kdy ji podal. Žalobci bylo řádně umožněno se seznámit s podklady rozhodnutí ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čehož žalobce prostřednictvím svého zástupce dne 29. 5. 2019 využil a k podkladům se také dne 10. 6. 2019 vyjádřil. Ještě tehdy měl tedy možnost reagovat na vytknutou vadu své žádosti. To však neučinil. Obdobnou námitku řešil se stejným výsledkem ostatně i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016-35.

23. Lichá je námitka žalobce, opírající se o tvrzení, že ve svém vyjádření se k podkladům ze dne 10. 6. 2019 uvedl, že svou žádost považuje za kompletní a požádal správní orgán I. stupně o specifikaci případných nedostatků, neboť nabyl dojmu, že jeho žádost může být zamítnuta z jiných důvodů než nedoložení formalizovaného dokladu. Pokud tím žalobce naráží na vyjádření se správního orgánu I. stupně k jeho žádosti o osvědčení oprávněnosti pobytu na území ze dne 16. 5. 2019, konstatuje soud, že toto vyjádření se zcela zjevně týká právě jen žalobcovy žádosti o osvědčení oprávněnosti pobytu na území. Je tak ostatně nadepsáno a váže se na výklad § 87y zákona o pobytu cizinců a je reakcí na žalobcovu žádost o vydání tohoto osvědčení, která byla přílohou žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Toto vyjádření pak nepochybně neanuluje výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 24. 4. 2019, o čemž žalobci nemohly důvodně vzniknout žádné pochybnosti, mimo jiné i proto, že byl, jak už soud rovněž připomenul, po celou dobu správního řízení zastoupen advokátem. S ohledem na to, že správní orgán I. stupně splnil svou povinnost vyzvat žalobce k odstranění vad jeho žádosti, řádně jej poučil o způsobu, kterým tak má učinit a o následcích nevyhovění jeho výzvě, pak ani žalobcova žádost o případnou specifikaci vad jeho žádosti obsažená v jeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019 již nemohla založit další povinnost správního orgánu I. stupně znovu žalobce vyrozumět o vadě jeho žádosti, neboť o ní byl již prokazatelně informován v rámci výzvy k odstranění vad ze dne 24. 4. 2019 a žalobce nemá právní nárok na vydání opakované výzvy k odstranění vad své žádosti.
24. V dané věci pochopitelně není ani rozhodující, jak dlouho žalobce na adrese svého pobytu bydlí a zda je tomu skutečně deset let, jak žalobce uvedl v žalobě. Doklad o zajištění ubytování je esenciální součástí jím podané žádosti, o čemž byl i vyrozuměn, a bylo jeho povinností jej předložit; zákon nečiní výjimku pro ty cizince, kteří se na určité adrese zdržují po dobu nějakým způsobem kvalifikované délky. Dovolávat se doby faktického pobytu na určité adrese není možné rovněž proto, že doklad o zajištění ubytování nesmí být podle § 87w zákona o pobytu cizinců starší 180 dní. Stejně tak tvrzení, že správním orgánům obou stupňů mělo být z úřední činnosti známo, že objekt, ve kterém žalobce bydlí, vlastní jeho matka, není způsobilé změnit názor soudu. I kdyby totiž tato skutečnost správním orgánům byla známa, podmínka předložení dokladu o zajištění ubytování tím není splněna. Nelze ani automaticky vycházet z toho, že má každý cizinec zajištěno ubytování v objektech svých rodičů.

25. Pokud jde o námitku žalobce, že byl poškozen procesním postupem správního orgánu I. stupně, který jeho žádost meritorně zamítl bez zkoumání věcných faktorů, což je údajně v rozporu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož by v případě neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení, mělo být správní řízení zastaveno, konstatuje soud především, že žalobce vůbec neuvádí, jakým konkrétním způsobem se mělo toto domnělé pochybení správních orgánů negativně projevit v jeho právní sféře. Žalobce se přitom mylí, že v jeho případě došlo k meritornímu rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského osudu v Plzni ze dne 15. 7. 2015 č. j. 57 A 109/2014 – 63, podle něhož postup, kdy je zamítnuta žádost z důvodu nepředložení náležitosti stanovené zákonem, je procesním skončením věci bez věcného posouzení žádosti. Tak tomu bylo i v projednávaném případě, kdy žalobcova žádost nebyla předmětem meritorního přezkumu.
26. Správní orgán I. stupně přitom nepochybil, když postupem dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jeho žádost zamítl, a neaplikoval normu obsaženou v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, na kterou odkazuje žalobce. Norma obsažená v zákoně o pobytu cizinců je totiž normou speciální ve vztahu k obecné úpravě obsažené ve správním řádu. Pokud pak speciální norma stanoví v určité situaci jinou formu rozhodnutí, než obecný právní předpis, je nutno postupovat podle normy zvláštní. Ani tato námitka tedy není důvodná.
27. Konečně ani námitka směřující proti postupu správních orgánů, které dle názoru žalobce nesprávně nepřistoupily k posuzování otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, je nedůvodná. Vyjít je nutno ze znění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“* Nevyžaduje-li zákon, aby konkrétní rozhodnutí bylo posouzeno z hlediska své přiměřenosti, jedná se o vyjádření názoru zákonodárce ohledně typově nízké závažnosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Ve shodě s dlouhodobě ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30) je však nutno konstatovat, že to ještě samo o sobě neznamená, že by byly správní orgány absolutně zproštěny povinnosti přiměřenost dopadů takového rozhodnutí v konkrétním případě zkoumat, neboť je nutno, aby byly respektovány mezinárodní závazky České republiky, v těchto případech jmenovitě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na soukromý a rodinný život. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. V případě, kdy zákonodárce vyhodnotil možné dopady do soukromého a rodinného života určitého typu rozhodnutí jako nízké, je však třeba, aby se správní orgány relevantním způsobem dozvěděly, že je na místě se jimi i přesto zabývat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, uvedl Nejvyšší správní soud, že je věcí účastníka správního řízení, aby v takové situaci porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive nepřiměřenost dopadů takového rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života namítl. Tím je pak založena povinnost správních orgánů se touto otázkou zabývat i přesto, že to zákon obecně nevyžaduje.

28. V poměrech projednávané věci je možno nejprve uvést, že zákon v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žadatele nevyžaduje. Soud se proto ve shodě se závěry citované judikatury zabýval otázkou, zda ze sdělení samotného žalobce případně ze správního spisu nemohly správní orgány zjistit, že je na místě i přesto se otázkou přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí zabývat. Vyšel přitom ze zjištění, že žalobce v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti dopadů případného negativního rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života netvrdil, ani neprokazoval. Žalobce sice ke své žádosti přiložil prohlášení své a V. W., že spolu žijí ve společné domácnosti a jejich vztah je vztahem partnerským, což je však velmi úsporné a vágní tvrzení, z něhož nelze na skutečnou kvalitu popisovaného vztahu jakkoli usuzovat. Nelze přitom přehlédnout, že ani v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce netvrdil žádné konkrétní důvody, pro které by jím napadané rozhodnutí mělo být nepřiměřené z hlediska svých dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná v reakci na jeho zcela obecnou námitku, že správní orgán I. stupně neprovedl posouzení přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložila, z jakých důvodů nebyla přiměřenost dopadů posuzována. Rovněž ani žaloba žádné konkrétní údaje, na jejichž základě by bylo možno uvažovat, že přiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně měla být posouzena, neobsahuje, když pouze v části obsahující návrh na přiznání odkladného účinku jeho žalobě žalobce konstatuje, že žije ve společné domácnosti se svou družkou V. W.. Správní orgány tedy nepochybily, když k posouzení přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřikročily, neboť k tomu jednak nebyly ze zákona povinny a z obsahu správního spisu ani žalobcových sdělení nevyplývalo, že by takové posouzení bylo nutné z hlediska mezinárodněprávních závazků České republiky.
29. Soud shrnuje, že ani jeden uplatněný žalobní bod nebyl shledán důvodným. V souladu s výše uvedenou argumentací proto soud uzavřel, že žaloba není důvodá, a proto ji soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

30. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, by měl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 15. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu